

РЕШЕНИЕ

№ 2553

гр. София, 17.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11620** по описа за **2012** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по подадена чрез упълномощен адвокат касационна жалба от [фирма], против Решение от 19.10.2012 г. на Софийския районен съд, НО, 104^{-та} състав, постановено по НАХД № 496/2012 г. С решението е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област Наказателно постановление № 23-2303990/20.10.2011 г., с което на дружеството - касатор като работодател, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3 000 лева, на основание чл. 414, ал. 3 КТ, за нарушаване разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от същия кодекс, поради това, че не е уредило отношенията по предоставяне на работна сила с лицето А. Г. К. като трудови - не е сключил трудов договор в писмена форма.

Недоволен от решението касаторът твърди и обосновава с аргументи наличието на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 2, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Искането е да бъде отменено решението и наказателното постановление, както и да бъдат присъдени в полза на дружеството разносните за водене на делото.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция касаторът, посредством адвокат поддържа жалбата и заявените искания. Представя писмена защита.

Ответникът не е представяван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, но намира жалбата за основателна.

Позовавайки се на доказателствата, които са представени с преписката, както и на показанията на разпитаните свидетели въззивният съд е изложил в две изречения фактическата обстановка, която е приел, а именно, че: „на 17.08.2011 г. е извършена проверка на автосервиз, стопанисван от [фирма]; от ноември 2010 г. до септември 2011 г. св. К. е работел като охранител без сключен трудов договор, като не му е платено възнаграждение в размер на 400 лева.“ Въз основа на това е направил изводите, че: „описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка е „правилно отразена“; обстоятелствата, отразени в двата акта са установени в съдебното производство по несъмнен начин; касае се за нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ“.

Решението е неправилно. Въззивният съд, като не е изяснил обективно, пълно и всестранно релевантните за случая факти, не е изложил мотиви, от които да стане ясно: защо е приел за доказано извършване на вмененото административно нарушение; защо е приел, че е нарушена разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ, след като административнонаказващият орган е вменил на дружеството нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ. Наличните мотиви оставят впечатление, че съдът е разгледал друг случай, а не процесния. Доверил се е изцяло на показанията на св. А. Г. К., за когото свидетелите – инспектори от Дирекция „ИТ“ – Софийска област сочат, че се оплакал в Инспекцията от некоректно отношение на управителя на [фирма], както и на показанията на тези свидетели, но не е изложил съображения, защо ги приема за безспорни. Освен това, в административнонаказателната преписка, приложена по делото на СРС (л. 11 – на гърба) се съдържа искане (жалба), но от друго лице – И. К., за положен труд без трудов договор и за неизплатено възнаграждение. Искане (жалба) от А. К. в този смисъл, не е била представена. В протокола за извършената проверка (л. 10 от делото на СРС), на който се позовава АНО липсват каквито и да било констатации А. К. да е полагало труд в полза на дружеството, като охрана на автосервиза. Съдът не е изложил и мотиви, с които да обсъди подробните доводи, съдържащи се в жалбата, с която е бил сезиран, вкл. относно съответствието между словесното описание на нарушението и нормата на чл. 62, ал. 1 КТ, нарушаването на която е вменено на касатора. Санционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ предвижда наказание за работодател, който наруши разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от същия кодекс, въвеждаща задължително условие за формата на трудовия договор – писмена. Налагането на наказание за нарушаване на тази норма предполага доказване съществуването на

трудова правоотношение, което да не е било оформено с писмен трудов договор. Такова доказване не е било проведено по време на въззивното съдебно производство. Недопустимо въззивният съд е определил за първи път в решението си нова квалификация на изпълнителното деяние, което е приел да е извършено от работодателя – по чл. 63, ал. 1 КТ, като дори не е мотивирал, защо счита така. Задължението за работодател, установено с чл. 63, ал. 1 КТ е различно от това по чл. 62, ал. 1.

Описаните нарушения на процесуалните правила касационният съд преценява като съществени, защото пряко са засегнали правото на санкционираното юридическо лице да разбере административнонаказателното обвинение. Делото следва да бъде върнато на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав. Независимо от този резултат, заявеното с касационната жалба искане за разноси се явява неоснователно, предвид Тълкувателно решение на ВАС, № 2/03.06.2009 г. по т.д. № 7/2008 г.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 222, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София-град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 19.10.2012 г. на Софийския районен съд, НО, 104^{-ти} състав, по НАХД № 496/2012 г.

ВРЪЩА делото за ново азглеждане от друг състав на същия съд. Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.